

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

นอกคัมภีร์แต่ไม่นอกธรรม

...ถ้ามีแก๊จมันก็เข้มแข็งคนเราใช้ไหมล่ะ ถ้าอ่อนแอก็ให้เขาเหยียบไปๆ เงินมาจากสกุลไหนเหยียบหัวเมืองไทยไป เหล่านี้คิดหมดนะเรา ถ้าเป็นแบบโลกคิดมาก แต่แบบธรรมก็ไปอีกแบบหนึ่ง แยกมาทางแบบโลกนี้ทำให้คิดอยู่มาก อะไรๆ มาเหยียบหัวเราไปๆ ตีนเขาสูงมาเหยียบหัวเมืองไทยได้ เราก็คอนๆ หนึ่ง นี่ละที่ทำให้คิด เพราะฉะนั้นจึงต้องได้เตือน ดูกี่มี ของดิบๆ ดีๆ ไปเอามาจากเมืองนอกเมืองนา โอ้ย ดีอกดีใจ ของเมืองตัวเองเป็นยังไง ตรงนี้ละเหยียบหัวเมืองตัวเอง ไปเอาของเขามาอวด ที่ว่าตัวดีเข้าใจไหม ได้ซ็อกโกแลตมาเขาดีใจ ได้ซ็อกโกแลตมาถวายหลวงพ่อของเขา หลวงพ่อก็เป็นหลวงพ่ออย่างนี้ ซ็อกโกแลตนี้มาจากฝรั่งเศส เหนอ เท่านั้นที่ใส่เปรี้ยวเลย อยู่ที่อยุธยาเราลืมเมื่อไร นายกเทศมนตรีอยู่ที่นั่น ใครก็อยู่ที่นั่น ใส่เปรี้ยวๆ เลย จากนั้นมาก็ตบท้ายว่า ตัวดี เลยติดมาจนทุกวันนี้ อย่างนี้ละเราคิดทุกอย่าง

คนเราถ้ามีแก๊จแล้วฟิตตัวได้ ถ้าปล่อยไปเรื่อยๆ ก็เป็นอย่างนั้น ใครมาก็เหยียบหัวไปเรื่อยๆ ตีนใครๆ มาเหยียบหัวไปเรื่อยๆ แม้แต่ตีนหมายังเหยียบได้ หมามาจากเมืองนอกแล้ว อู๊ย เป็นบ้า หลวงตาบ้วนนี้หมาก็เหยียบหัวไปเหมือนกัน มันตีนสูง ตั้งแต่ตีนหมามันก็สูงเหยียบหัวคนได้ เหยียบหัวพระได้ แม้แต่หัวหลวงตามันยังเหยียบ ไข่ขอตมันเหยียบบนะเล่นกับมันละซี เข้าใจไหม พิจารณาไหมพวกนี้ นี่พิจารณาทุกแง่ทุกมุมนอกจากจะพูดหรือไม่พูด อะไรผ่านๆ พิจารณาหมด ไม่ใช่อยู่ไปกินไป ใครเอาอะไรมาถวายก็เจริญพรๆ นี่ไม่เป็นอย่างนั้น คิดทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นจึงได้เตือนพี่น้องชาวไทยเสมอให้สงวนเนื้อสงวนตัว อย่าให้อ่อนเปี้ยกเกินไป ใครมาจากที่ไหนๆ ก็เหยียบหัวไปๆ แสดงว่าเราอ่อนเปี้ยกไม่เอาไหน เขาก็ยิ่งสนุกเหยียบหัวไป การทำมาค้าขายทุกสิ่งทุกอย่าง วัตถุที่ผลิตออกมาขายก็มาเหยียบหัวเมืองไทยๆ เมืองไทยจะไปเหยียบหัวเขาบ้างไม่ได้เหยียบ เป็นยังไง มันอดคิดไม่ได้นะ นี่คิดหมดนอกจากไม่พูด เรื่องอะไรผ่านมาบ๊บบมันจะจับปั๊บบ พิจารณาๆ ปล่อย พิจารณาปล่อย ไม่ใช่ธรรมดานะ

นี่ละที่ว่าทบทวนเจ้าของดั่งที่เคยพูด ภาวนาเจริญแล้วเสื่อมๆ มันเป็นอย่างนี้ หาเหตุหาผลของมัน ก็มาข้องใจที่ค่าบริการ ไม่มีค่าบริการจ่อติดจิต สติผลอได้ๆ เจริญขึ้นไปๆ พอถึงที่มันเคยอยู่และเคยเสื่อมมันก็เสื่อม อยู่ได้สองคืนหรือสามคืน เสื่อม เสื่อมต่อหน้าต่อตา จึงได้พิจารณาทดสอบหาเหตุหาผล มันจะเป็นเพราะขาดค่าบริการนี้กระมัง ถึงสติจ่อ สติก็อาจผลอได้ ถ้ามีค่าบริการมัดติด สติมัดเข้าไปอีก

แล้วอาจจะไม่เสื่อมนี่ละมาข้องใจจุดนี้ มาเอาจุดนี้ ที่ว่า เอา ลงใจ จะเอาค่าบริการกับสติติดกัน จะไม่ยอมให้เปลอเลย มันจะเสื่อมได้หรือ เอาตรงนี้

แต่นิสัยเรามันจริงจังมาก ถ้าว่าลงจุดไหนลงจริง ๆ เอาจริงเอาจริงจนเห็นเหตุเห็นผลถึงจะปล่อย อันนี้ก็มาเอาที่ว่าค่าบริการกับพุทโธติดกันเลย ใส่เข้าไป ๆ จึงได้เห็นฤทธิ์ของกิเลสที่มันหนูนออกมา มันอยากคิดอยากปรุงมีแต่เรื่องของกิเลส ที่ค่าบริการกับสติปิดช่องมันออกมาปิดไว้เลย ปิดด้วยพุทโธ ปิดด้วยสติ ไม่ให้มันออก มันตันนี่ โธ เหมือนอกจะแตก ถึงได้รู้เรื่องกันว่ากิเลสรุนแรงมาก เมื่อมันไม่ได้ออกตามความต้องการของมัน บังคับไว้จนอกจะแตก ไม่ยอมถอยกันคือไม่ยอมให้เปลอ ไม่ยอมให้คิด เพราะฉะนั้นจึงกล่าวพูดว่า ถ้ามีสติอยู่กิเลสจะมาน้อยเพียงไรออกไม่ได้ ออกไม่ได้จริง ๆ จนอกจะแตก ออกไม่ได้สติบังคับไว้ สติจึงเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว

ตั้งพระพุทธรูปเจ้าทรงแสดงไว้ว่า สติ สัพพตฺถ ปตฺติยา สติจํตํปรารธนาในที่ทั้งปวงไม่มีเว้นที่สติจะไม่เกี่ยวข้อง นั่นเห็นไหมละ พอสติจับค่าบริการจับเข้าไม่ให้ออก เราไม่ได้สึมนะ ทำอะไรมันทำจริงทำจังถึงใจ ถ้าได้ถึงใจไม่สึมนะ เอาตรงนั้น ที่นี้พอเจริญขึ้นขึ้นเรื่อยที่นี้ ไม่เสื่อมนั่นเห็นไหม นี่ก็คือความไม่ขาดสติเลยไม่เสื่อมนะ พอถึงขั้นขึ้นไปแล้วมันเคยเสื่อม เอ้า เสื่อม ปล่อยเลย เรื่องความเสื่อมนี่เราเสียดายอาลัยอาวรณ์กับมันจนอกจะแตกแล้ว ที่นี้ปล่อยเลย แต่พุทโธค่าบริการกับสตินี้จะไม่ปล่อย ให้มันอยู่ในใจเลย ใจได้รับอารักขาก็เจริญ นั่นเป็นอย่างนั้น

นี่ทำแล้วที่มาสอน จึงแนใจคำสอนนี้ไม่ผิด ผ่านมาแล้วทั้งนั้น ๆ บวกลบคุณพินิจมาหมดทุกอย่าง อะไรใช้ได้เป็นประโยชน์ถูกต้อง ๆ แล้วนำมาสอน อะไรผิดก็บอก เพราะเราผิดมาก่อนแล้ว แน่เป็นอย่างนั้นจิตจึงได้ตั้งขึ้นได้ด้วยสติไม่ให้เปลอ ขึ้นได้ขึ้นถึงขั้นมันจะเสื่อม มันรู้ขึ้นไปถึงนั้นแล้วเสื่อม พอถึงนั้นแล้วเปิดทาง เอ้า ๆ เสื่อม แต่พุทโธค่าบริการกับสติจะไม่ปล่อย เอ้า เสื่อมไปไหนเสื่อม ไม่เสื่อม เห็นไหมละ ขึ้นเรื่อยเลย จากนั้นก็เตลิด ไม่มีเสื่อมอีกเลย ก็เป็นคติอันหนึ่งที่นำมาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ผ่านมาแล้วทั้งนั้น

แต่สำคัญให้มีความจริงใจ แน่ใจตรงไหนแล้วเด็ดขาดลงไปเลย อย่าเหลาะ ๆ แหละ ๆ ถ้าเหลาะ ๆ แหละ ๆ ใช้ไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าจริงจังแล้วใช้ได้ นี่ว่าอะไรเป็นอย่างนั้น ถ้าลงใจตรงไหนแล้ว เอาละเอาตรงนี้นะ ใส่ปุ๊วะเลย ฟุ้งเลย การภาวนานี้ของง่ายเมื่อไร กิเลสมันผาดโผนโจนทะยานมาก เวลาธรรมเข้าไปต้านทานกันจึงรู้ว่ากิเลสผาดโผนมาก ปล่อยให้มันไหลอยู่เรื่อย ๆ มันก็ไปตามเรื่องของมัน ไม่มีอะไรคัดค้านต้านทานมันก็ไหลของมันไปเรื่อยต่ำลงเรื่อย สุดท้ายคนทั้งคนหาค่าหาค่าไม่ได้เลย ที่นี้พอสกัดลัดกัน มีการต้านทานกันรบกัน ที่นี้ก็มีแพ้มีชนะขึ้นมา

เบื้องตันี่สำคัญ จิตตั้งเบื้องตันลุ่มลुकคुकคานๆ เพราะสติไม่ได้ไม่ใช่อะไร พลังของกิเลสมันรุนแรง กระแสของกิเลสใส่ที่เดียวลุ่มผล็อย สติตั้งบึบลุ่มพร้อมเลย ตั้งเพื่อลุ่มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ เวลาเข้มงวดกวตขันสติเข้าให้ดีแล้ว ที่นี้บังคับไม่ให้เปลอเลย แต่การบังคับของเรจะมีแต่บังคับอย่างนี้ไม่พอ ต้องสังเกตดูสิ่งแวดล้อม สิ่งเกี่ยวข้อง ก็มาลงที่ฉันมากฉันน้อย สติมาลงจุดนี้ ถ้าฉันมากตั้งเท่าไรตั้งเถอะลุ่มทั้งนั้น นั่นเอาแล้ว นะ ฉันมากตั้งสติไม่ได้เลย ผ่อนลงๆ สติค่อยดีๆ อดสติตั้งแนว จับได้ นั่น เมื่อเป็น เช่นนั้นแล้วก็ต้องมีอดมีอิมกันไป ถ้าอดเสียที่เดียวมันก็ตาย ถ้ามีแต่อิมก็สติไม่มีเหลือ ก็มีแต่หมูขึ้นเขียงๆ มันต้องแบ่งกัน มันขึ้นเขียงก็ปิดมันลงบ้าง ขึ้นบ้างปิดลงบ้าง สุดท้ายไม่ให้ขึ้น หมูขึ้นเขียง เข้าใจไหม ต้องสังเกต

ที่ว่ามานี้ทำมาแล้วทั้งนั้น เพราะความมุ่งหวังอย่างแรงกล้ามันรุนแรงจริง ๆ คือ ฟังธรรมของพ่อแม่ครูจารย์มันถึงเรื่องมรรคผลนิพพาน ท่านก็ใส่เปรียงๆ เหมือนท่าน กางเรดาร์นั่นแหละไว้ พอไปท่านเปรียงเลย ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรคผล นิพพานหรือ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่กิเลส กิเลสก็ไม่ใช่ ธรรมก็ไม่ใช่ ธรรมแท้ กิเลสแท้ อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ จะแก้มันวิธีไหน เอาด้วย จิตตภาวนา นั่นเห็นไหม อย่างอื่นแก้มไม่ได้แก้มटक มีจิตตภาวนาจะแก้มกิเลสได้ เอาลง จุดนี้ ที่นี้มันก็ลงใจ มรรคผลนิพพานอยู่ที่นี้ ถูกปิดถูกบังไว้หมดด้วยกิเลสทั้งหลาย เอา เปิดออกด้วยจิตตภาวนา มันจะจำขึ้นมาที่นี้แหละ เราไม่ลืมนะเพราะตั้งใจไปศึกษา จริงๆ ท่านว่าอะไรตั้งใจศึกษา จับทุกแง่ทุกมุม

เอาจริงอย่างนั้น เมื่อลงใจแล้วก็ทุ่มเลยๆ เพราะฉะนั้นอะไรที่ไม่ลงใจจึงต้องได้ ถกได้เถียงกับท่าน บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ถกเถียงกับท่านเป็นเวทีแชมเปียนก็คือเรากับ พ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่มีครูบาอาจารย์องค์ใดบรรดาที่เป็นลูกศิษย์มา จะได้กันขนาด นักมวยแชมเปียนเหมือนเรากับพ่อแม่ครูจารย์มัน คือหาความจริง ไม่ได้มีคำว่าแพ้ว ชนะ ไม่มี ก็ไปมอบกายถวายตัวต่อท่านแล้ว ที่นี้ชัดตรงไหนก็เอากันแหละเพื่อให้งลงใจ ถ้างลงใจแล้วลงอย่างนั้นเรา ถ้างไม่ลงใจมันคาราคาซังไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้างลงใจ ตรงไหนแล้วทุ่มเลยๆ นี่ละที่ว่าถกเถียงกันหาความลงใจ พอลงใจแล้วก็ทุ่มเลยอย่างว่า นั้นละ ทุ่มเลยมันก็ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ความมุ่งเรื่องมรรคผลนิพพานมุ่งเต็มหัวใจเลยไม่เคยอ่อน ตั้งแต่ได้รับโอวาท จากท่าน แต่ก่อนตำรับตำราอ่าน อ่านถึงมรรคผลนิพพานยังสงสัยนิพพาน ส่วนใหญ่ เชื่อ ส่วนย่อยมันแบ่งไปกินเสีย ว่ามรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่ว่า นี่ส่วนย่อยมัน แบ่งไปกิน ส่วนใหญ่เชื่อ ที่นี้พอไปฟังโอวาทพ่อแม่ครูจารย์มันแล้ว ส่วนย่อยทั้งหลายนี้ ลุ่มระนาวหมด ส่วนใหญ่ก็ฟุงเลย นี่ละที่ได้เอากันอย่างหนัก เมื่อลงใจแล้วก็ใส่ตุ้มเลย

เที่ยว เพราะฉะนั้นจึงตกเตียงกันกับท่าน เอาจริงเอาจังนะเรา บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายที่ไปเป็นลูกศิษย์ท่าน ที่จะขึ้นเวทีต่อยกันเหมือนเรากับท่านนี้ไม่มี เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ เมื่อไม่ลงใจตรงไหนจิตมันก็คาราคาซัง ถ้าลงใจตรงไหนแล้วทุ่มเลยนะ ที่กราบเรียนถามเพื่อเอาความลงใจแน่ใจ พอแน่ใจจากท่านแล้วก็ทุ่มเลยไม่มีหย่อน ว่ามรรคผลนิพพานมีเท่านั้นละจิตมันอยู่กับมรรคผลนิพพานเลย

ทุกซี่ยากลำบากขนาดไหนมันจะไม่สนใจ มันจะฟุ้งๆ กำลังอันนี้มันรุนแรง กำลังจิตใจพุ่งต่อมรรคผลนิพพานรุนแรงมาก เพราะฉะนั้นอะไรจะทุกซี่ยากลำบากจึงมากิดขวางไม่ได้ เวลาจะเป็นจะตายจริงๆ ไปบิณฑบาตไม่ถึงบ้านเขา เพราะอดข้าวนั่นเอง ไม่ใช่อะไร บิณฑบาตไปในหมู่บ้านเขาไม่ถึง กะว่าจะพอถึงเพราะเราอดมาหลายวัน ที่นี้จะไปหมู่บ้านเขามันไกลนี่นา ทางสามกิโลสี่กิโลของง่ายเมื่อไร ลงจากภูเขาไปหมู่บ้านเขา ไปนั่งพักอยู่กลางทาง คือก้าวขาไม่ออกมันหมดกำลัง นั่งอยู่นั้นแต่จิตมันสง่านะ มันอ่อนแต่ร่างกาย จิตใจสง่างาม ไม่ได้มีที่ต้องติจิตนะ

นั่งพอได้กำลังก้าวออกแล้วไป พอออกมาบิณฑบาตได้เท่าไรก็เท่านั้นแหละ มันจะตายจริงๆ เพราะไปเหยียวยาวไม่ให้มันตาย เรื่องรสชาติอาหารดีไม่ดีไม่สนใจ พอได้ยังอึดภาพให้ไปเป็นที่พอใจเท่านั้นพอ แม้เช่นนั้นเวลาฉันจ้งหันแล้วเดินนี้เหมือนม้าแข่ง เห็นไหมกำลังเวลาไปอ่อนเปียกๆ ไปไม่ถึงหมู่บ้านเขา พอฉันเสร็จแล้วออกมาติดฝั่งเลย นั่น กำลังทางกายมันหาง่าย แต่กำลังทางใจหายาก จึงต้องได้พยุทางใจให้มากทีเดียว อดบ้างอึดบ้างแหละตินักปฏิบัติ ถ้าอึดหมีพีหมาไปแล้วใช้ไม่ได้นะ เลว นั่งภาวนาก็มีแต่ดวงเหงาหวานอน ความซี้เกียจซี้คร้านก็มาก

ทดสอบให้มันรู้ทุกแง่ทุกมุมมันถึงมีทางก้าวเดิน ถ้าไม่ทดสอบสักแต่จะทำไม่ได้เรื่อง นี่ได้ทดสอบมาแล้วถึงได้นำมาสอนหมู่เพื่อน นิสัยเรามันหนักไปทางอาหาร ถ้าผ่อนอาหารอดอาหารเท่าไรจิตยิ่งดีสติยิ่งแน่ๆ พอมาฉันให้อึดนี้ไม่ได้นะ นี่ตอนตั้งต้นล้มลุกคลุกคลาน ต้องได้ระวังทางอาหารให้มากทีเดียว จนกระทั่งจิตได้หลักได้ฐาน แม้จิตได้หลักได้ฐานแล้วมันก็ยังรู้ณะ เวลาเราฉันวันไหนอึดหน้าสำราญ คือจิตมันเป็นอัตโนมัตินะ อัตโนมัติคือฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติไม่ต้องบังคับ สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ หมุนตัวไปเองแล้ว แม้เช่นนั้นเวลาเราฉันมากนี่ก็เป็นอัตโนมัติของมันรู้สึกว่ายืดอาด ไม่คล่องตัว ทั้งๆ ที่มันเป็นของมันเอง แต่มันรู้สึกเอื่อยอ้ายๆ อะไรชอบกล แต่พอผ่อนอาหารปุ๊บลงไปนี่ดีตึงตึงแล้วคล่องตัว นั่น

แม้ตั้งแต่จิตที่ได้หลักได้ฐานจนเป็นอัตโนมัติแล้วมันก็ยังยืดอาดได้ อำนาจของอาหารของร่างกายที่มันทับธรรม จึงต้องได้ระวังๆ เพราะฉะนั้นการผ่อนอาหารอดอาหารสำหรับนิสัยแล้ว ตั้งแต่พื้นจนถึงที่สุดของธรรมปล่อยไม่ได้ อดไปตลอดอึดไป

ตลอดแต่ไม่ให้อิ่มมาก ให้อาหารที่จะอิ่มธรรมดาเนี่ย โอ้ย อย่าไปหวังเลย ก็ไม่ให้มันอิ่มนี้ มันอิ่มมันทับจิต ไม่ให้อิ่ม พออยู่ได้ๆ เท่านั้น บังคับตลอด เวลาเราผ่อนมากเท่าไรจิต ยิ่งคล่อง ทีนี้เราภาวนาเพื่อจิตเพื่อธรรมเราไม่ได้เพื่ออาหาร อาหารพอฉันเสร็จแล้วเดิน ไปเหมือนม้าแข่งเห็นไหม กำลังทางร่างกายมาอย่างรวดเร็ว แต่กำลังทางด้านจิตใจนี่มา ยาก จึงต้องได้พุงทางนี้ให้มากที่สุด การฝึกกรรมเป็นอย่างนั้น

นี่หมายถึงผู้ที่หวังความหลุดพ้นจริงๆ ต้องเป็นคนจริงจังทุกอย่าง แม่นยำๆ ทุก อย่างแน่ แล้วกิเลสอ่อนละถ้าอย่างนั้น ถ้าทางนี้อ่อนกิเลสเหี้ยมหัวเลย ได้ปฏิบัติ มาแล้ว อย่างพระวัดป่าบ้านตาดนี่ส่วนมากจะเป็นแบบเรา ท่านไม่ค่อยฉันทนะ ถึงฉันก็ ดูซิฉันบ๊อบแป๊บๆ สองสามคำไปแล้วๆ ท่านจะอิ่มอะไร ไม่อิ่ม ท่านบอกว่าพอ บรรเทาแล้วเอาละ พอ นั้น ท่านมุ่งธรรมท่านฉันแต่น้อยๆ มุ่งธรรม ถ้าไม่ฉันมันก็จะ ตายจะทำใจ มันจำเป็นต้องได้ฉัน ฉันก็ต้องฉันพอบรรเทาเพื่อธรรมก้าวเดินได้สะดวก เท่านั้นเอง

ในวัดนี้ฉันจึงหันครบองค์เมื่อไรไม่เคยมี ขาดไปวันละมากมายนะ เช่นอย่าง ๓๕ องค์ พระทั้งวัดนี้มีจำนวนเท่าไร นอกนั้นไม่ฉัน อย่างนั้นละ ท่านหนักทางด้านจิตต ภาวนา สำหรับวัดเรามีอย่างนั้นไม่เคยเห็นพระมาฉันจึงหันครบองค์เลยตั้งแต่สร้างวัด ขาดอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา อันนี้เราก็เล่าให้ฟัง บอกหมู่เพื่อนว่าเป็นคำบอกเล่า ไม่ใช่ เป็นคำสั่ง ไม่ใช่เป็นคำสอน เป็นคำบอกเล่า แล้วแต่ใครจะถูกจริตนิสัยแล้วนำไปปฏิบัติ ต่อตนเอง ถ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์เจ้าของก็รู้ตัวเองเท่านั้นเอง นี่พูดถึงเรื่องการฝึก กรรม สำหรับนิสัยเราชอบทางผ่อนอาหารอดอาหาร ด้านธรรมะถึงก้าวเดินได้เราก็ว่า อย่างนี้ เราไม่ได้บอกให้ทำอย่างเรานะ เป็นเพียงคำบอกเล่า

ทีนี้พระทั้งหลายเลยปฏิบัติตามคำบอกเล่าฉันนั้น คำบอกเล่านี้เลยเป็นคำสอน ขึ้นมาสำหรับพระองค์ผ่อนอาหารอดอาหารนั้นๆ เป็นคำสอนขึ้นมาแล้ว ดีไม่ดีเป็น คำสั่งอีก เจ้าของต้องฝึกเจ้าของตัดเจ้าของอยู่ในนั้น เป็นคำสั่งเจ้าของในนั้น แต่ที่ครูบา อาจารย์สอนนี้บอกว่าเป็นคำบอกเล่าแล้วแต่ใครจะยึดไปปฏิบัติยังไง เพราะอันนี้ เหมือนว่านอกคัมภีร์ก็ไม่ผิดการทำอย่างนี้ แต่ไม่นอกธรรมนะ คำว่านอกคัมภีร์ที่จะเอา มายืนยันจริงๆ อันนี้ท่านไม่แสดงไว้ในคัมภีร์ แต่ธรรมมันมีอยู่กับทุกคน ใครปฏิบัติ ยังไงได้ผลเอาไปปฏิบัติ

อย่างพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้ว่า การอดอาหารนี้ถ้าอดเพื่อโอ้อวดเพื่อ ฝยองพองตนแล้ว ปรึบอบัติทุกอาการที่เคลื่อนไหว นี่ละพระบัญญัติ ถ้าอดอาหารเพื่อ ฝยองพองตนเพื่อโอ้อวดแล้วปรึบอบัติทุกอาการที่เคลื่อนไหว คือห้ามไม่ให้อด นั้นเอง แต่ถ้าอดเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วอดเกิดเรตถาคตอนุญาต นั้นท่านมีอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นการอดของเราไม่ได้อดเพื่อไอ้เพื่ออวด เราอดเพื่อฆ่ากิเลส กิ้อตเถิดเรา ตถาคตอนุญาตมันก็เข้าข้อนี้ได้แบบนี้ละ แล้วแต่จะถูกกับจริตนิสัยของใคร สำหรับเรา นี้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่ต้นเลย การอดอาหารผ่อนอาหารพรากกันไม่ได้ตลอดไป ก็มาหยุดเอาตอนนี้แหละ พุดให้มันเต็มยศก็คือตอนลงเวที พรรษา กำลังจะ ๓๗ ละมั้ง ลงเวทีก็ฉันทธรรมดา ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยอดนะ นอกจากธาตุขันธ์ไม่ดีไม่ฉันทเฉยๆ แต่ที่จะอดเพื่อความเพียรนี้ไม่มี ตั้งแต่ต้นออกปฏิบัติจนกระทั่งถึงพรรษา ๑๖ นี้เอาจริงเอาจิงมากที่สุดทีเดียว

พวกเด็กนักเรียนมาก็ให้พากันดู ดูวัดดูวา ดูเป็นคติตัวอย่างนะ ในวัดท่านมีแบบมีฉบับอะไรบ้าง เป็นแบบฉบับของมนุษย์เราที่ติงามปฏิบัติต่อกัน เอาธรรมทางออกไปจะเป็นแบบแปลนแผนผังที่ติงาม สงบเสงี่ยมงามตา ถ้านอกจากแปลนของธรรมแล้วเป็นแปลนของลึง ลึงเป็นยังงไรเรารู้ หลุกหลิกๆ คึกคะนองไม่มีอะไรเกินลึง กิริยาของคนที่ไม่มื่อรรมมีธรรมก็เป็นกิริยาของลึง หลุกหลิกๆ ทั้งภายในทั้งภายนอก ภายในความโลภก็มาก ความโกรธก็มาก ราคะตัณหาที่มากในหัวใจของลึง คือมนุษย์ไม่มีธรรม ถ้ามนุษย์มีธรรม ธรรมเข้าไปประจับดับมันไว้ไม่ให้เลยเถิด ถึงจะมีคึกคะนองบ้าง ก็ให้มีธรรมเป็นเบรกห้ามล้อเอาไว้มันก็ไม่เลยเถิด นั่น จึงต้องมีธรรมบังคับไว้เสมอ

รถทั้งคันเขามีทั้งคันเร่งมีทั้งพวงมาลัยมีทั้งเบรก เห็นไหมล่ะ เพื่อความสะดวกและปลอดภัยนั่นเอง เราขับที่เราก็เป็นแบบเดียวกัน คันเร่งอะไรที่หน้าที่การงานที่เป็นผลเป็นประโยชน์ เอา พากเพียร อดทนไปในหน้าที่การงานนั้นๆ อย่าขี้เกียจขี้คร้าน นี้เรียกว่าเหยียบคันเร่ง เร่งต่อหน้าที่การงาน การเรียนก็ เอา เรียน ตั้งใจเรียนจริงๆ เวลาเล่นก็มี ครูเขาก็เปิดเวลาให้แล้วการเล่นมีเวลาเท่าไร นอกนั้นเป็นเวลาเรียนก็ให้เรียน ให้มีคันเร่งมีเบรกห้ามล้อถึงถูกถึงดี นี้จะกรอบแห่งความสะดวกราบรื่นให้นำไปปฏิบัติ ถ้าปล่อยเนื้อปล่อยตัวธรรมดาๆ แล้วมันเลยธรรมดา

คือกิเลสจะไม่มี ความพอดี ปล่อยเท่าไรยิ่งเตลิดเปิดเปิง กิเลสไม่มีขอบเขต แม่น้ำมหาสมุทรเขามีฝั่ง กิเลสไม่มีฝั่ง เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาธรรม ขึ้นต้นก็สติธรรม เป็นฝั่งห้ามกิเลสไม่ให้ยงพองตนจนเกินไป ให้อยู่ในกรอบ ถึงจะมีกิเลสตัวคึกตัวคะนองก็ให้มีธรรมเบรกห้ามล้อเอาไว้เสมอจะดีคนเรา คนดีเพราะการฝึกฝนอบรมนะ ไม่ใช่ดีเพราะชื่อเฉยๆ ไม่ใช่ดีเพราะชาติ เกิดขึ้นมาจากชาติใดก็ตามแล้วดีไปเลยไม่ใช่ เหมือนต้นไม้ต้นมันจะมีเนื้อแข็งดีขนาดไหนก็ตามมันก็เป็นต้นไม้ดีอยู่นั้น แต่ไม่นำมาทำประโยชน์ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าเรานำมาทำประโยชน์ไม่ว่าไม้ประเภทใด เนื้อแข็งเนื้ออ่อนเอามาทำประโยชน์ ก็ได้ประโยชน์ตามกำลังของมันฐานะของมัน นั่น ถ้าทิ้งไว้เฉยๆ ไม้ดีขนาดไหนก็เป็นขอนซุงอยู่อย่างนั้นไม่เกิดประโยชน์

คนเราจะตีขนาดไหนมีแต่ชื่อ ตัวเองไม่ทำความดีก็เป็นขონซุง อย่าทำตัวให้เป็นขอนซุง ทำตัวให้เป็นคนดี ตั้งใจฝึกฝนอบรมตนเองให้เป็นคนดีนี้ละทีนี้ดีขึ้น ๆ เหมือนอย่างไม้เนื้อแข็งเขาเอามาเลื่อย เอามาเจียรระไนแล้วคุณภาพของมันก็ดีตามเนื้อไม้ ถึงเป็นไม้เนื้ออ่อนมันก็ดีตามคุณภาพของมัน นอกจากทิ้งไว้ให้เป็นขอนซุงแล้ว เลวทั้งนั้นไม่เกิดประโยชน์อะไร เราอย่าให้เป็นคนประเภทขอนซุง ให้เป็นประเภทที่ไม้เนื้อพร้อมแล้วที่จะนำไปทำประโยชน์ เป็นเลื่อยหรือเป็นเจียรระไนอะไร ไสกบลดเหลี่ยม ไปปลูกบ้านสร้างเรือนอะไรได้จากไม้ต้นนั้น ๆ ลำนั้น ๆ จะเป็นชาติชั้นวรรณะใด ดี เพราะการฝึกการอบรมนะ ไม่ได้ดีเพราะชื่อ ถ้ามีการฝึกฝนอบรมแล้วดีตามลำดับตาม ส่วนของตน เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ให้พากันจำเอา

(หลวงตามตตาช่วยเหลือผู้ป่วยล้างไต ที่จังหวัดยโสธร จำนวน ๗ หมื่นบาท จากจำนวนที่ขอจริง ๖๑,๒๐๐ บาท) นี้ไม่ถูกต้ม เพราะเขามีโครงการของเขาที่จะต้องรักษาอยู่แล้ว ๓ เดือนนี้ ๖ หมื่น แล้วเราก็จะให้อีก ๓ เดือนต่อกันไปเลย นี่คงไม่ถูกต้ม เพราะเราถูกต้มมานานแล้ว เอาเงินไปแล้วเจียบเลยไม่รักษาตา อันนี้เขามีโครงการต่อกัน เราเลยให้

ทางลำปางเลยเจียบไปเลยนะ ๘ หมื่น (หายไปแล้วครับ ลำปาง) นั้นเป็นอย่างนั้น อยากผ่าตามติดต่อเราว่า ๘ หมื่น เราให้เลย แล้วก็ถูกไปด้วย พอเอาไปแล้วลูกคงเอาไปต้มหมด ทีนี้ให้ติดตามถามเลยไม่ผ่าตา หายเจียบ เงินก็เอาไปกินเลย มันทำให้เช็ดอยู่อย่างนี้ละเรา เรายกมาเพียงรายเดือนนะที่เราถูกต้ม พอมอบเงินให้แล้วให้ไปตามที่เขาต้องการ กลับต้องการอย่างอื่นไปเสีย ไม่ทำตามที่เขาบอก เป็นอย่างนั้นละ อันนี้ให้ยโสธร โอนไปทางยโสธรเลย

ถูกต้มตลอดนะหลวงตานี้ เรื่องต้มต้มตลอด เพราะเราเป็นธรรม ว่ายังงี้ๆ ลงกันด้วยความสัตย์ความจริงๆ ให้ตามนั้นๆ ทีนี้มันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหาอุบายมาขออีกอย่างนั้นอีกอย่างนี้ เราก็ เอาๆ สุดท้ายดับไม่มีเป็นอย่างนั้นนะ แต่มันก็เห็นเรื่องความชั่วของคน ก็เราไม่ได้ชั่ว เราให้ตามความสัตย์ความจริง ก็เป็นธรรมการให้ของเรา แต่ผู้รับไปไม่เป็นธรรมต่างหาก ก็เสียหายกับเขาเอง แต่สิ่งที่ควรนำมาพูดก็เพื่อให้คนเราทั้งหลายได้พิจารณาหลายแง่หลายทาง แม้แต่หลวงตาเองยังถูกต้ม เข้าใจไหมละ คนอื่นๆ อย่าว่าเขาจะกลัวเขาจะต้มไม่ได้เลย ตั้งแต่หลวงตาบวเขายังต้มว่านั่นเถอะ ให้พากันคิดเอาไว้ เท่านั้นละ จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz